

תפ"ח 47534/09/16 - מדינת ישראל נגדolid אייסין

בית המשפט המחוזי בחיפה
תפ"ח 47534-09-16 מדינת ישראל נ'olid אייסין(עוצר)
לפני הרכב השופטים:
כב' השופטת דיאנה סלע [אב"ד]
כב' השופט אביה לוי
כב' השופט ערן קוטו

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	olid אייסין (עוצר)

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודהתו בביצוע העבירה אשר יוכסה לו בכתב האישום כפי שתוקן בגדר הסדר טיעון, עבירה רצח לפי סעיף 300(א)(2) בנסיבות סעיף 300א לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

1. תמציתו של כתב האישום המתוקן

א. על פי כתב האישום בעובdotיו הודה, בתקופה הרלבנטית הייתה אמונה אייסין ז"ל (להלן: "המנוחה") רعيיתו של הנאשם. לבני הזוג שני ילדים א'. בן 10 שנים (להלן: "הבן") וע'. בת 14 שנים (להלן: "הבת"). המנוחה הייתה בהריון מתקדם. המשפחה התגוררה בדירה הממוקמת בקומת שנייה של בניין מגורים בכפר טמרה (להלן: "הבית"). המנוחה עבדה לפרנסת המשפחה בעבודות ניקון במפעל בעכו. בין בני הזוג התגלו סכסוך על רקע דרישת הנאשם מהמנוחה שתפסיק לעבוד וסירובה לכך, ובשל חשו שולל הנאשם שהמנוחה אינה נאמנה לו וכי העובר שבבנתה אינם שלו.

ב. בתאריך 23.8.16 בסמוך לשעה 00:03 ישנה המנוחה לבדה במיטה הזוגית בחדר השינה של הבית (להלן: "חדר"). באותו שעה שהה הנאשם מחוץ לבית. בשלב זה, על רקע הסכסוך המתואר לעיל, גמלה בלבו של הנאשם החלטה לגרום למותה של המנוחה. לשם כך נכנס הנאשם לבית, והצטייד בסכין גדולה בעלת להב באורך של כ-17 ס"מ (להלן: "הסכין"), אותה לקח ממטבח הבית. הנאשם נכנס לחדר כשהוא מצויד בסכין, התנפל על המנוחה שישנה במיטתה, ודקר אותה באמצעות הסכין דקירה عمוקה בבית החזה מימין, וכן דקירה נוספת בצד שמאל של גופה, מתרע כוונה לגרום למותה, לאחר שהחליט לעשות כן. המנוחה דיממה מבית החזה והחלה לצעוק לעזרה.

הבן אשר שמע את צעקותה של המנוחה, נכנס לחדר, הבחן במרתף והחל לצעוק. לשם צעקותיו הגיעו

עמוד 1

לחדר גם הابت. בשלב זה הנאשם הוציא את שני הילדים בכוח מהחדר, סגר את דלת החדר והוציא את שני הילדים מהבית. בהיותו מוחוץ לבית החל הבן לצחוק לעזירה. בני המשפחה המורחתת, שగרים בבתים הסמוכים, הגיעו למקום לשמע הצעקות, וניסו להיכנס לבית על מנת לשיע למנוחה, אך הנאשם חסם בגופו את דלת הכניסה לבית ולא אפשר לאיש להיכנס לבית כדי למנוע הגשת עזרה רפואית למנוחה. רק לאחר מאבק עם הנאשם שחסם את הכניסה לבית הצלicho בני המשפחה להיכנס לתוך הבית ומצאו את המנוחה כשהיא שרועה על גבה על הרצפה בחדר, דקורה ומתבוססת בדמה. בהמשך הגיעו לבית אמבולנס ורופא שהזעקו למקום וקבעו את מותה של המנוחה.

قتוצאה מן הבדיקות שזכר הנאשם את המנוחה נגרם מותה של המנוחה.

ג. בנסיבות המתוירים לעיל גרם הנאשם בכוונה תחילה למות המנוחה לאחר שהחליט להמיתה, והמיתה בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות בהן יכול היה לחשב ולהבין את תוכנות מעשיו ולאחר שהכין את עצמו להמית, הצדיד בסיכון, ذكر אותה דיקריות שהביאו למותה, ומנע ממנה קבלת סיוע ועזרה רפואית דחויפה.

ההילך הפלילי - חוות הדעת הפסיכיאטריות בעניינו של הנאשם

2. א. לאחר הגשת כתב האישום הופנה הנאשם לקבל חוות דעת פסיכיאטרית, אשר מצאה אותו כשיר לעמוד לדין. כן נמצא כי הנאשם לא היה במצב פסיכוטי בעת האירוע, ידע להבדיל בין מותר לאסור והוא אחראי למשעיו. חוות הדעת נערכה ביום 9.10.16 בידי ד"ר רוזנברג לאחר שהנאשם שחה בהסתכליות בתנאי אשפוז החל מיום 4.9.16.

ב. בהמשך הוגשה לתיק בית המשפט חוות דעת פסיכיאטרית מטעם ההגנה, אשר נערכה בידי ד"ר כנאהנה ביום 4.5.17, בעקבות בדיקה שערכ בבית המעצר בו שוהה הנאשם, עיין בחומר רפואי וקיבלה אגנזה מבני המשפחה במסגרת מרפאתיות. חוות הדעת מצאה את הנאשם כשיר לעמוד לדין, אך קבועה כי בעת ביצוע מעשיו מושא האישום, לא היה הנאשם אחראי למשעיו ולא היה מסוגל לעמוד לדין. לדעת ד"ר כנאהנה אי נטילת טיפול רפואי באופן סדייר בהתחשב ברקע נפשי קודם, מביאה להנחה שהקרה החמורה פסיכוטית עם סימני פסיקוזה פעליה לרבות מחשבות שווה והזיות. ד"ר כנאהנה קבוע כי בתקופה בה בוצעה העבירה שרווי היה הנאשם במצב פסיכוטי פועל, ופועל תחת מחשבות שווה של יחס, רדיפה, גדלות, הזיות שמיעה, שיפוט ובוחן מציאות לקוים. נוכח נטילת טיפולות בהיותו בבית המעצר חלה רמיסיה חלקית במצבו ולכן כיום מסוגל הנאשם לעמוד לדין.

ג. בהינתן נתונים אלו מינה בית המשפט פאנל מומחים אשר הגיע לתיק בית המשפט חוות דעת נוספת ביום 12.11.17 וזה נערכה בידי ד"ר חברון, ד"ר רוזנצואיג וד"ר בן אפרים (להלן: "הפאנל" ו"חו"ד הפאנל").

ד. משלוש חוות הדעת השונות עלו במתמצית הנתונים שלහן.

הנאשם אובחן בעבר כסובל מסכיזופרניה, ואף אושפז פגמים בשל כך. עוד נמסר כי הנאשם התגרש מ姘ו, נישא בשנית, ריצה עונש מאסר בפועל בגין אלימות שהפעיל כלפי רעייתו השנייה, ובמהמשך שב לקרים נישואין עם המנוחה. טרם מסטרו בעקבות אלימות כלפי אשתו השנייה, נמצא הנאשם בחודש מאי 2015 כשיר לעמוד לדין, ובבידיקתו אותה עת היה סלקטיבי בתשובותיו, ללא סימנים פסיכוטיים ולא סימני ליקוי בולטים. הנאשם היה אחראי למשען.

אשר לאירוע מושא הדין נמסר כי הנאשם חשב שהמנוחה אינה נאמנה לו, ואף הטיל ספק בשאלת אם העורר אשר היא נושא ברחמה הוא ילו שלו. לאחר מעצרו אמר בחקירתו כי אינו זוכר את מעשיו ואינו יודע מה קרה.

.3 חוות הדעת של פאנל הפסיכיאטרים

א. בסיכון חוות דעתם של מומחי הפאנל נמסר, כי הנאשם היה ער, התמצא בכל המובנים, ללא אי שקט ומסודר בהופעתו. דיברו היה תקין מבחינות קצב ונפח. הנאשם הצליח להביע עצמו בעברית ללא קושי. מחשבתו הייתה מאורגנת והוא הפגין יכולת אבסטרקציה, גמישות מחשבתיות תוך הבנת ניואנסים, הלך מחשבתו היה תקין. בתוכן החשיבה לא ניכרו מחשבות שווא. תגובתו הרגשית הייתה תקינה ומוגנת בהתאם לתוכן. מגוון תגובותיו הרגשיות היה תקין. הנאשם שלל חזיות כתעת. זיכרנו סובייקטיבי ומוגנה ברצוינו. ניכר שהשתדל להציג את קיום מחלתו.

ב. בהתייחסות לשאלות שהוצגו ע"י בית המשפט נקבע על ידי הפאנל, שהנאשם סובל ממחלת נפש מסווג סכיזופרניה, משנת 2000 לכל הפחות. עצמת מחלתו לא הייתה קשה. במשך חיו אושפז פגמים בלבד. ברוב השנים עבד בשוק החופשי כתיכון ונוהג, והחזיק רכב. הנאשם נישא בהיותו כבר חולה, התגרש והתחתן עם אישתו השנייה. הנאשם החזר לחיקו את המנוחה והתגרש מ אשתו השנייה. כל מעשיו מראים שיוזמתו נשarra שמורה. כמנה וחצי עבר לרצח, בחודש מאי 2015, נבדק הנאשם ונמצא כי לא סבל ממצב פיסיוטי כאשר הורשע בתקיפת אשתו השנייה. הוא ריצה שמנעה חודשי מאסר בפועל בבית כלא רגיל ולא נזקק לאשפוז. לאחר הרצח היה מארגן מספיק כדי להעיר מה יקרה איתו. ביום זה, לאחר הרצח, נבדק הנאשם ומסר שניים נוטל לאחרונה את תרופותיו. מידע ממחשב קופ"ח הראה כי קנה לאחרונה, שלושה שבועות לפני הבדיקה, תרופות. הנאשם מסר שהוא שומע באופן קבוע היזות שמיעה. תאר כי הוציא את מכשיר הטלויזיה מביתו, מאחר והרגיש כי הדמויות בטלויזיה מדברות אותו, אך ילו צופים בטלויזיה וזה לא מפריע לו. הנאשם סרב להתייחס לשאלות הנוגעות למשפחתו ולהחיי הנוכחים.

בבדיקה התמצא, היה מתוח, דיברו היה רהוט, שיטוף הפעולה היה סלקטיבי. הוא סרב לדבר על מה שקרה, וחזר על האמרה "זה לא אני" "לא הרgett". האפקט היה מתוח, דיספורי, תיאר מחשבות שווה של יחס, כי מדברים אלו מהטלזיה, מחשבת שווה שקיימת שנים. הנאשם סירב לענות לשאלת אם קיימות מחשבות לגבי המנוחה. הנאשם לא נראה כמו שנutan להיזות. חשבתו מאורגנת. ניכר קושי להתרשם ממצבו הנפשי עקב שיטוף פעולה סלקטיבי. בבדיקה זו עלה בבירור שהנאשם יודע כי אשתו נרצחה, והוא יודע כי הוא מושם ברכח. הנאשם מסר מידע כי קיימות מחשבות שווה לאורך שנים. מחשבות אלו לא הופיעו בחוות הדעת שנערכה כשהיא לפני הרצח כאשר הואשם בתקיפת אשתו השנייה. בעת חקירתו התנהג באופן דומה לממצאי הבדיקה

מאותו יום.

ג. הפאנל התייחס לחויה הפסיכוטית, עת אדם הנטען במצב פסיכוטי משוכנע כי מחשבתו הפסיכוטית היא נכון. זו הגדרה של מחשבת שווה. אם אדם מطلب לגבי מחשבת שווה מצבו אינו פסיכוטי. מדובר בחוויה טוטלית. לעיתים נדירות מהותה של המחשבה הפסיכוטית היא שעל החולה נאסר לדבר על מחשבתו. הנאשם ידע לתאר כי משה במחשבתו או מישחו אוסר עליו לשתף בתוכן המחשבה. מאידך גיסא, במספר רב של עדויות בני משפחתו, תואר כי הנאשם חשב שהמנוחה אינה נאמנה לו וחשד שהעובר שבבantha אכן בנו.

ד. להערכת חברי הפאנל, ה הנאשם סבל ממצב פסיכוטי בעת ביצוע הרצח, סבל מחשבות שווה שתוכנן היה שמדוברים אליו מהטלויזיה, וסבל מחשבות שווה לפיהן ריעיתו בוגדת בו תוך חשבה שהוא אכן יルドו. לא ניתן היה לענות על השאלה מדוע שלל מידע זה בחקירתו המשטרית.

אשר לבחירה ולאחריות על מעשיו, להערכת חברי הפאנל ה הנאשם הבין את הפסול שבמעשהו. הוא אמר מיד לאחר הרצח כי הוא "שחת את אשתו לאחר שהיא שחתה את כולנו". הנאשם לא הסביר למה התכוון. הנאשם רצה להרוג את המנוחה, ומנע מבני משפחתו להיכנס לטפל בה לאחר שפגע בה. לפי חומר העדויות היה ויכוח בין הנאשם למנוחה שככל דחיפות. למחמת אירוע זה המנוח לא הלכה לעבודה וביליה לאחר מכן נרצחה.

לדעת חברי הפאנל כאמור, ה מצב הפסיכוטי ממנו סבל הנאשם בעת הרצח נמשך תקופה ארוכה, ובמהלך תקופה זו ביכולתה לא ניסה להרוג את ריעיתו. מאידך גיסא, הנאשם נהג באליםות כלפי שתי נשותיו ללא קשר למצבו הפסיכוטי. בעת שתקף את אשתו השנייה, כשנה וחצי עבר לרצח, איים שאם יתרגז על אשתו הוא ישחת אותה בעזרת סכין. מבחינה פסיכיאטרית ה הנאשם לא סבל מחוסר יכולת של ממש להבין את אשר הוא עווה או את הפסול במעשהיו או להימנע מעשית המעשה. מבחינה פסיכיאטרית הנאשם אחראי למשעו ביום רצח אשתו.

להתרשםות חברי הפאנל מצבו הפסיכוטי של הנאשם, שככל מחשבות שווה שאשתו בוגדת בו ונושאת לצד שאין בנו בבטנה, השפיעו באופן ניכר על יכולתו להימנע מעשית המעשה, אך לא עד כדי חוסר יכולת של ממש להימנע מביצוע העבירה, במועד בדיקותיו הנאשם שלל קיום החיים ולא הציג מחשבות שווה בבדיקותיו. מצב רוחו לא היה טוב, ותאם את מצבו של כל אדם סביר העומד לפני עונש מסמעוני.

ה. הנאשם מצוין כiom ברמיסיה מלאה של מחלתו, יכול לשתף פעולה עם עורך דין ולкан כשיר לעמוד לדין.

הסדר הטיעון

.4

לאחר קבלת חוות הדעת של פאנל המומחים הגיעו הצדדים להסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתוב האישום, באופן שה הנאשם הואשם בעבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, בנסיבות סעיף 300א לחוק, הנאשם הודה במינויו לו והורשע על פי הודהתו.

עוד הוסכם על טווחי ענישה, לפייהם המאשימה תטען למאסר בפועל עד 20 שנה, ואילו ההגנה תטען למאסר בפועל עד 15 שנות מאסר בפועל.

המאשימה אף הבירה כי הסדר הטיעון הוא על דעת משפטת המנוחה אשר בא כוחה נכון באולם הדיונים בעת הצגת ההסדר.

.5

ראיות לעונש, טיעוני הצדדים ודברי הנאשם

שני הצדדים עתרו לכבודו של הסדר הטיעון.

א. ראיות לעונש

המאשימה הגישה את גילין הרשותות הקודמות של הנאשם בו רשותות לחובתו שתי הרשותות. האחת מיום 20.11.02 שאינה ממין העניין, ואילו השנייה מיום 6.7.15 בת"פ (שלום עכו) 50208-04-15 בגין עבירות אלימות שהופנו כלפי אשתו השניה. כן הוגש פרוטוקול הדיוון שהתקיים בבית משפט השלום בעכו בתחום הפלילי דלעיל. במסגרת גזר הדין באותו הילך הוטל על הנאשם בין היתר עונש מאסר מותנה בן שלושה חודשים.

ב. טיעוני המאשימה

המאשימה טענה כי מדובר ברצח אכזרי ביותר, אשר בוצע עת ישנה המנוחה בmittah בשעת לילה מאוחרת, לא עשתה דבר, ולא הייתה מעורבת בעימות כלשהו בטרם הרצח. במצב זה רצח הנאשם את המנוחה בmittah בדקירות סכין. הרצח אכזרי נוכח העובדה שהמנוחה לא נפטרה מיידית אלא עקב אובדן דם. עבר פרק זמן מהלכו בני המשפחה ניסו להיכנס לבית ולהצילה, אך הנאשם מנע בגופו את כניסה. ניתן רק לשער שהמומיות היה אכזרי וכואב. נוסף לכך, הבן הקטן נכנס לחדר למשמע עצוקותיה של אמו, ראה את המתרחש והנายน הוציאו. ניתן להניח כי הילד חווה טראומה קשה שמוסיפה לוותה לאחר שחזזה במחזה הנורא. ביום, ילדייהם של הנאשם והמנוחה יתומים מאם ונעדרים את אביהם ומצויים במצב קשה. נסיבה נוספת נסافت לחומרה ראתה המאשימה בהיות המנוחה בהריון. נטען שעקב מעשי הנאשם נהרסה המשפחה כולה.

noch האמור והאכזריות הרבה של יוויתה את מעשי הנאשם, סברה המאשימה כי יש להטיל על הנאשם עונש ברף העליון של הסדר הטיעון. המאשימה הפנתה לפסיקה ברוח טיעונית.

כן עתרה להטיל על הנאשם מאסר על תנאי ופיצוי למשפחה המנוחה.

ג. טיעוני ההגנה

ב"כ הנאשם הביר שילדיו המנוחה מתופלים ביום בידי משפטתו של הנאשם. אמו של הנאשם היא האחראית להם. כןטען כי ההחלטה אליה הפנתה המאשימה עוסקת במקרים רבים הרבה יותר, וכי במקרה הנוכחי לדידו

יש לאמץ את הרף התחתון של טווח הענישה המוסכם בהסדר הטיעון.

ב"כ הנאשם הזכיר את הרשותו הקודמת של הנאשם בגין אלימות שהופנה כנגדו הטענה. לדידו, באותו הילך נגרם לנายน עול, שכן כבר אז אמרו היה הנאשם להיות מאושפז ומתופל. לו כך היה נעשה יתכן והairoע מושא הילך לא היה מתרחש כלל. עסקין באדם חולה, הגם שרמת מחלתו לא מגיעה לכדי פטור מחירות פלילתית. עם זאת, המחלה משפיעה באופן ניכר על מחשבתו. בית המשפט אשר דין בעניינו בעבר, גזר את דיןנו בהסתמך על חוות דעת פסיכיאטרית אחת שהוגשה לעיונו, ולא נתקשה חוות חוות דעת נגדית או חוות דעת של פאנל מומחים. כדי לעמוד על מצבו הנפשי בעת ביצוע העבירה הקודמת לא היה די בהסתמוכות על חוות הדעת הייחידה שהוגשה.

אשר לאירוע מושא הדיון, טען ב"כ הנאשם כי בקביעת טווח הענישה המוסכם נטלה המאשימה בחשבון, כי עונש מאסר למשך חמיש-עשרה שנים יכול להיות סביר בנסיבות המקורה הנוכחית. בכך יש להוסיף כי הנאשם לא התחש גם בעת החקירה ל"מה שהוא". בהמשך, עם תיקון כתוב האישום, הודה הנאשם במיוחס לו. הנאשם חסר זמן שיפוטי יקר וקיים אינטראס ציבורי מובהק לעודד נאים המגיעים לפתחו של בית המשפט, להודות ולקיים אחריות על מעשייהם. יש אפוא לעודד התנהלות זו באמצעות הקלה בעונישתם. ככל שיש מקום לקבע מתחם עונש הולם, כי אז הרף התחתון שלו-Amor לעמוד על שטים-עשרה שנות מאסר. מכל מקום, כפי שמצוין הנפשי של כל הנאשם זוכה להתייחסות בעת קביעת מתחם עונש הולם, הרי גם בעניינינו מצבו של הנאשם אמרור לקבל משקל ממשי, בפרט נוכח קיומה של קרבה לסיג לאחריות פלילתית. אין חולק כי הנאשם סובל ממחלה נפש מסוג סכיזופרניה משנת 2000 לכל הפחות. הינו גם עת הורשע בעבר סבל מאותה מחלת. הנאשם אמן לעבוד בעבר, אך סבל ממצב פסיכוטי חרוני מתמשך. לגישת ב"כ הנאשם יש לתת דגש לכך שמחשובות השווא בדבר בגידה וחשש שהעובר אינו ילווה השפיעו באופן ניכר על מעשיו של מרשו ועל יכולתו להימנע מן המעשה. מידת השפעת המחלת על מעשו היא גבוהה ביותר - כ- 90 אחוז.

הוסיף ב"כ הנאשם והפנה לפסיקה בה נגזרו עונשים בטווח המתחילה בשתיים-עשרה שנות מאסר. כן הזכיר כי מי שנפגע מן האירוע הם שני הילדים ואין להוסיף על סבולם.

הaintיגן בדבריו האחרון אמר: "מה שקרה לא הייתה שפוי, זה לא אני זה לא אני, רק המחלת הייתה- לי עשתה את הדבר הזה, זה מה שאני רוצה לומר, וזהו. [...] אין לי סיבה אחרת, אין סיבה אחרת. [...] זה הסיבה, זה המחלת".

ראוי לציין כי מעבר לחוות הדעת הפסיכיאטריות שהביאו לבסוף להסדר הטיעון, ולמעט גילוין הרשותות הקודמות ופרוטוקול הדיון לעיל, לא הוגש ראיות ממשיות נוספת לעניין העונש ואף לא נמסר מידע מספק בדבר מצב שני ילוויו של הנאשם אשר חז באמם מתבססת בדמה לאחר שאביהם מולדיהם קיפד את פtile היה באמצעות סכין.

דין והכרעה

. 6. על רקע המתויר עד כה פנינו לבחון את העונשה הרואה לנאשם, נוכח עקרונות העונשה הכלליים, וטור התיחסות פרטנית לנטיותיו של הנאשם הנוכחי, להסדר הטיעון, ולסעיף החקיקה הרלבנטי המותר לבית המשפט מתחם שיקול דעת, חלף עונשת חובה הקבועה בדיון למי שביצע עבירה רצח מבל' שהתקיימו בו נתונים מיוחדים כבעניינו.

העיקרון המנחה בגזירת הדין הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם העומד לדין, לבין סוג העונש שיטול עליו ומידתו. השיקולים לבחינת מתחם העונש הולם מעשה עבירה מבוססים על נסיבות הקשורות ביצוע העבירה, הערך החברתי שנפגע מביצועו ומידת הפגיעה בו, כמו גם ממדיניות העונשה הנוהגה. בית המשפט אף רשאי לשקל נסיבות נוספות הקשורות ביצוע העבירה לצורך קביעת מתחם העונש הולם. לאחר קביעת מתחם העונש הולם על בית המשפט לאתר את העונש המתאים לנאשם בגבולות מתחם העונש הולם שנקבע, תוך התיחסות לנסיבות שאינן הקשורות ליצוע העבירה. כן ניתן לחרוג מתחם העונש הולם בהתאם לתנאים מסוימים.

מתחם העונשה 7.

א. בעניינו הוצג הסדר טיעון בו עטרו הצדדים להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל במסגרת טווח עונשה מוסכם. למרות זאת, אין מקום לפטור עצמנו לחלוון מחייבת מתחם עונש הולם בטרם בחינת סבירותו של הסדר הטיעון. בהקשר זה ננקטו עד כה גישות שונות וטרם נאמרה המילה האחורה (ראו: ע"פ 6371/12 6799/14 שלום נ' מדינת ישראל (10.12.13); ע"פ 512/13 פלונית נ' מדינת ישראל (4.12.13); ע"פ 14 אופיר נ' מדינת ישראל (16.3.15); ע"פ 4301/15 פינטו נ' מדינת ישראל (16.1.16)).

כן נפסק בע"פ 3042/13 **חימוב נ' מדינת ישראל** (21.5.15), מפי כב' הש' פוגלמן:

"כידוע, בית המשפט מוסמך, ואף מחויב, לקבוע בכל מקרה ומקרה מתחם עונשה המבטא את עקרון הילימה, בהתחשב בנסיבות הקונקרטיות המובאות לפניו. כך גם כאשר מושרע הנאשם לפי הודהתו במסגרת הסדר טיעון הכלל הסכמה לעניין טווח העונשה, שאז "על בית המשפט לקבוע תחילת את מתחם העונשה בהתאם להוראות הדין ולמדיניות העונשה הנוהגת, בשלב הבא, להשוותו לטווח העונשה עליו הסכימו הצדדים, וככל שההוויה מאושר - לקבוע את העונש בהתחשב בהסדר הטיעון" (ע"פ 5953/13 מדינת ישראל נ' דידי, פסקה 20 (6.7.2014); לעניין היסס שבין מתחם העונשה לבין הסדר טיעון הכלל טווח מוסכם ראו ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 13-17 לחוות דעתו של השופט ח' מלצר (4.12.2013))."

נסיבות ביצוע העבירה פורטו בכתב האישום, ונראה ברורות כי מדובר באירוע יום ומתוכנן אשר התרחש בשעת לילה, עת ישנה המנוחה את שנתה, בעוד הנאשם הצדיד בסיכון בכוונה לרצחה. כן יש להעיר כי הנאשם היה האחראי הבלעדי לביצוע העבירה. עוד יש להזכיר כי הנאשם הוציא את ידיו מהחדר ובהמשך הוציאם מהבבית.

לאחר מכן מנע מבעלי משפחה מהיכנס לבית ולבוא לעזרת המנוחה.

הנזק שנגרם מן העבירה הוא הנזק הגדול ביותר שעלול להיגרם מביצוע עבירות אלימות תוך שימוש בסכין, קטילת חייה של המנוחה על לא עוזל בכפה, בשל חשודותו של הנאשם להנשא להן כל בסיס. נזק עצום וביל תואר אף נגרם מעשי הנאשם כלפי הצעירים, אשר הגיעו לחדר בו שכבה המנוחה מתבססת בדממה, וחזו בה לאחר שאביהם דקרה למוות.

יש לחת את הדעת גם ליכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עשה, את הפסול שבמעשה או את משמעו מעשה. עוד יש לשקל את יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ואת מידת השליטה שלו על המעשה. כן יש לבחון קיומה של קרבה לסיג לאחריות פלילתית. בהקשרים אלו הוגש כאמור חוות דעת שונות לעיון בית המשפט. בסופו של דבר נקבע כי הנאשם היה אחראי למשיו אך נוכח מצבו הנפשי הוסכם כי לא תוטל עליו עונשת החoba הקבועה לצד העבירה החמורה שביצע כי אם עונשה מקלה יותר. הסדר הטיעון והסכמה הצדדים בדבר עונשה מופחתת מගלים בתוכם את האיזון הנדרש בין חומרת הנסיבות מחוד גיסא, לבין מצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע המעשה מאידך גיסא. לצד זאת, אין להתעלם מן האוצריות שלויותה את המעשה תוך ניצול מעמדו של הנאשם בתחום המשפטי בניסיון להטיל מרותו על המנוחה עבור להירצחה.

ה הנאשם ביצע עבירה חמורה ביותר שלצדה כאמור עונש חoba בדמות מאסר עולם, אך רלבנטית לעניינו הוראת סעיף 30א לחוק העונשין, כדלהלן:

"על אף האמור בסעיף 300, ניתן להטיל עונש קל מהקבוע בו, אם נבעה העבירה באחד מלאה:

- (א) במצב שבו, בשל הפרעה נפשית חמורה או בשל ליקוי בכושו השכלי, הוגבלה יכולתו של הנאשם במידה ניכרת, אך לא עד כדי חוסר יכולת של ממש כאמור בסעיף 34 –
- (1) להבין את אשר הוא עשה או את הפסול שבמעשהו; או
 - (2) להימנע מעשיית המעשה".

על יסוד האמור בסעיף 30א(א) לעיל הסכימו הצדדים כי לא תחול בעניינו של הנאשם עונשת החoba ולבית המשפט יהיה מסור שיקול הדעת אם להטיל על הנאשם עונש קל מעונש החoba בגבולות טווח העונישה המוסכם עליהם.

בקשר זה ציין בע"פ 07/10416 **דולינסקי נ' מדינת ישראל (09.12.07)**, מפי כב' הש' עמיות:

"[...] עניינו מתחמק ברמת העונישה בלבד. בע"פ 7492/07 חג' נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 28.10.09) עמדתי על כך שבגזרת העונש בכל עבירה שהיא, רשאי בית המשפט להידרש למצבו הנפשי של הנאשם, וכן לא נדרש המחוקק להתקין לשם כך הוראה מיוחדת נוסח סעיף 30א:

"סעיף 30א עניינו עונשה מופחתת ולא אחוריות מופחתת. כאשר בעבירות רצח עסקין, העונש הוא מאסר עולם חובה. לכן, מצא המחוקק להוסיף את סעיף 30א כדי להעניק לבית

המשפט שיקול דעת לסתות מהעונש של מאסר עולם, במקרים בהם תחושת הצדק לא מתישבת עם הטלת מאסר עולם בשל מצבו הנפשי של מבצע העבירה בעת ביצועה - ע"פ 10669/05 מסטוב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 7.2.08) פסקה 12 והאסמכתאות שם; ע"פ 1526/02 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 22.11.06).

לא כר לגבי עבירות אחרות, שכן בעצם מאסר עולם חובה, שאז מילא העונש מסור לשיקול דעתו של בית המשפט, הרשי להתחשב בנסיבות העונש בהפרעה נפשית חמורה או בליקוי בכושרו השכלי של הנאשם, שאינם מгиימים כדי חוסר יכולת של ממש להבין או להימנע מעשיית המעשה כאמור בסעיף 34ח לחוק" (שם, פסקה 34 לפסק הדין).

השאלת מה המשקל שיש ליתן במצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירה לצורך הקלה בעונש, היא שאלת "כמויות", שאין רואה לקבוע בה מסגרות. כל מקרה יש לבחון לגופו על פי נסיבות ביצוע העבירה וחומרתה ועל פי נסיבותיו האישיות של הנאשם. במלול הניסיבות הקשורות למבצע העבירה, יש לבחון את סוג ההפרעה הנפשית ועוצמתה, ועד כמה הוגבלה בעיטה יכולתו - לא עד כדי חוסר יכולת של ממש כאמור בסעיף 34ח - להבין את אשר הוא עשה או להימנע מעשיית המעשה. על מידת הפגיעה ביכולתו של מבצע העבירה להבין את מעשו או להימנע ממנו, ניתן ללמידה ממלול הראיות, לרבות מעשי של מבצע העבירה לפני האירוע, במהלךיו ולאחריו וכן מחוות דעת מומחים.

מידת אחוריותו המוסרית של העבריין למעשה שביצוע נגזרת מגודל הפגיעה בתפיסת המציאות ובמידת השליטה שלו על מעשו בשל מצבו הנפשי, ובhallima לכך, על בית המשפט לגזר את עונשו לקלה או לחומרה. עם זאת, כפי שנאמר על ידי כב' השופט ארבל בע"פ 9369/07 אנסטסיה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 4.6.09):

"אין גם להתעלם מן הצורך שלא לפתח פתח חסר תחומים וגבولات לכל טענה הנטענת בידי מי שביצע עבירה, בדבר פגם נפשי ממנו הוא סובל. הקלה מופרצת בעונשו של מי שביצע עבירה בשל פגם במצבו הנפשי, שלא אין את יכולותיו הkokognitivיות והרציניות, עשוי ליצור מדרון חלקלק, שיפגע באפקטיביות של המשפט הפלילי כגורם מרתייע ומחנן, יוצר מסכת אין-סופית של התדיניות, יכרסם בתחשות הצדק של קורבנות העבירה ומשפחותיהם, עשוי לפגוע באמון הציבור במערכת. על הענישה המופחתת שיש להשיט על מי שוביל מתחסנות פוטט טראומטית, לבטא, איפוא, באופן מידתי את הגירעה שהביאה זו ביכולתו להבין את מעשו או לשלוט בהם ולשקף את היקף הגירעה ואיתה בלבד". הדגשה אינה במקור).

כן נפסק בע"פ 5570/01 **מייכלי נ' מדינת ישראל** (5.2.07), מפי כב' הש' (כתוארו דاز) רובינשטיין:

"לא ב��די נוהגים בתי המשפט להיות בקביעתה של ענישה מופחתת. הטעם, המובן מאליו, הוא קדושת חי אדם; הנוטל חי הזולת לא במהרה יופחת עונשו מזה שקבע החוק לרצח, מאסר עולם. לא לモטור לצין, כי סעיף 303א כפי שנטקבל בתשנ"ה שונה מהצעת החוק (הצעות חוק תשנ"ה 475). הצעת החוק עסקה לא בעונש מופחת אלא באחריות מופחתת, במצב מצוקה מיוחד, ובهم גם "במצב הגובל אר אינו בגדרי או-שפויות הדעת לפי סעיף 34ח". ההצעה דיברה בנייחדים, ובם גם "מהבחן המוסרית בדרגה אחת עם רצח" ועל כן "מחייבות תחושת הצדקה להפחית אחריותו". עוד אזכיר, כי רעיון האחריות המופחת בפלילים עליה מכבר (ראו סקירתנו של השופט א' מצא, "אחריות מופחתת בפליליים", ספר לנדי ב' 933). ואולם סעיף 300א(א) כפי

שנתAKER מיצג תפיסה שונה; הוא אינו עוסק באחריות מופחתת, וכותרתו היא "עונש מופחת" - וההבדל חד וברור.
[...]

סעיף זה הוא "תמונה ראי מרוככת" או "מופחתת" של סעיף 34 לחוק העונשין, שלוו לא ישא נאשם באחריות פלילית אם "בשעת המעשה, בשל מחלוקת שפוגעה ברוחו או בשל ליקוי ביכולתו השכלית, היה חסר יכולת של ממש" -

"(1) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול במעשה; או
(2) להימנע מעשיית המעשה".

ההבדלים בין סעיף 34 לסעיף 300א הם, ראשית, בסיבה לליקוי: במקום "מחלה שפוגעה ברוחו" באה " הפרעה נפשית חריפה"; ושנית, בנסיבות של הסיבה: תחת חוסר יכולת של ממש להבין את המעשה או את פסולו או להימנע ממנו, עסקינן במקרה שבו הוגבלה היכולת לכך במידה ניכרת, כדי שמצוין המלמד השופט י' בזק (משפט ופסיכיאטריה - אחריותו המשפטית של הליקוי בנסיבות 157), לא הגדר החוק מהי " הפרעה נפשית חריפה": "מצד אחד, אין צורך להוכיח קיום מחלת נפש ממש, מצד אחר, לא די בהפרעה נפשית כלשהיא אלא יש צורך בהפרעה נפשית חריפה. אך לא די בכך. יש להוכיח במצטבר כי המצב הנפשי הגביל במידה ניכרת (הדגשה המקורי - א'ר) את יכולת השיפוט או השיליטה העצמית של הנאשם". אין זו פגיעה הגורמת "חוסר יכולת של ממש" בסעיף 34, אלא "פגיעה ניכרת". נפסק בעבר, כי סעיף 300א מתייחס לאותם "מקרים גבוליים" שבהם מגע הנאשם אל סף הכניסה לגדרי הסיג לאחריות הקבוע בסעיף 34(2) לחוק, אך אינו עובר אותו" (פרשת מליטה, בעמ' 58, בדעת המיעוט של השופט קדמי); בנוואה זהCMD מציין שלא הייתה מחלוקת בין השופטים בתיק). השופט מצא ציין שם (עמ' 69), כי הפרעה הנפשית ועוצמת ההגבלה הם שני יסודות נפרדים, וכך עולה מן הטעיף".

בעניינו הנאשם נטל את חייה של רעייתו בעודו במצב פסיכוטי. מצבו הנפשי הושפע, כך נראה, Mai נטיית טיפול רפואי עליון הומלץ בעבר. עם זאת, ראוי גם לזכור שה הנאשם לא היה שבע רצון מעבודתה של רעייתו המנוחה מחוץ לבית, הנאשם חשב שהיא אינה נאמנה לו ויתירה מכך חשב שהיא נשאת ברחמה עובר שאינו ילו. לאחר שזכר את המנוחה ושמי ילווים נכנסו לחדר הוציאם בכוח ובಹמשך הוציאם מן הבית בחשכתليل. כן יזכיר כי הנאשם מנע מבני משפחה שנזעקו למקום להיכנס לבית ולסייע למנוחה ששכבה מדםת על רצפת החדר.

מעשיו של הנאשם נעשו מחד גיסא במצב בו, בשל הפרעה נפשית חריפה, הוגבלה יכולתו במידה ניכרת, אך לא עד כדי חוסר יכולת של ממש להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשה ולהימנע מעשייתם. מאידך גיסא, מקורם של המעשים בחשכנות יתרה שפיתח הנאשם כלפי המנוחה, חשכנות שלא היה לה על מה שתסתמוך, ביחד עם חוסר שביעות רצון מרצוניה של המנוחה לצאת את הבית ולחזור לפרקת בני המשפחה. לא מדובר בהתקף זעם נעדך כל מניע, כי אם בעשים מחושבים למדוי שנעשו על רקע תחשויות של הנאשם כלפי המנוחה, כאשר מצבו הנפשי פגע ביכולתו להימנע מביצועם.

ב. הנאשם פגע פגעה קשה ואנושה בערך קדשות חי האדם ונסיבותו של האירוע בכללו מעכימות את

הפגיעה. אף קשה לשער שילדי הצעירים (בני עשר וארבע-עשרה שנים ביום האירוע) יצליחו להשתחרר אי פעם מהחויה שחוו בראותם את המזהה המזוויע. ניתן להניח, גם ללא חוות דעת מקצועית, כי האירוע נתן בהם אותן וושפיע קשות על חייהם לעתיד לבוא.

קדושת חי אדם נחשבת לערך עליון, ערך חברתי מוגן ומקודש יותר מכל ערך מוגן אחר.

נאמר בע"פ 9369/07 **מיקל נ' מדינת ישראל** (4.6.09), מפי כב' הש' (כתוארו דاز) רובינשטיין:

"קדושת חי אדם היא ערך עליון. היא נובעת מערכי יסוד אנושיים, היא נובעת מן הערכים שבבסיסה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית; היא עוגנה בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, הקובל (סעיף 1) כי "זכיות היסוד של האדם בישראל מושתתת על ההכרה בערך האדם, בקדושת חייו..." והאוסר (סעיף 2) על פגיעה "בחיו", בגופו או בכבודו של אדם באשר הוא אדם".
לידינו, יש ליתן משקל לקדושת חי אדם במובנים בעברית מדינת ישראל ובעולם ערכים אוניברסלי - "שפוך דם האדם דמו ישפוך, כי בצלם אליהם ברא את האדם" (בראשית, ט, ז)".

כן נאמר בע"פ 7637/05 **יוסף נ' מדינת ישראל** (5.7.07), מפי כב' הש' (כתוארו דاز) רובינשטיין:

"לקדושת חי האדם, מטבעה, שמור מקום בשורה הראשונה של ערכי כל חברה אנושית, וישראל בכלל זה; שם אין חיים, חברה מנין. קיפוד חי אדם מחייב מסר לשנים ארוכות [...].

ג. מכיוון שעסוקין בענישת חובה (ככל שלא מתקיימות נסיבות מיוחדות), ומנגד בענישה הקשורה קשור בלבד ינותק לנסיבותו של כל מקרה ומרקבה, הרי מדיניות הענישה הנהוגה משתרעת על קשת רחבה למדי, תוך מתן משקל ייחודי לכל נסיבה אישית ומצב נפשי, לרבות לרקע שהביא כל אחד מן הנאשמים לביצוע עבירות הרצח בה חטא.

כך סוכמו הדברים בע"פ 09/0107 **אבלומוב נ' מדינת ישראל** (5.7.12), בחוות דעתו של כב' הש' עmittel:

"הסמכות להקל בעונש על פי סעיף 300א מותנית בשלושה תנאים מצטברים: הראשון, כי הפגם הנפשי ממנו סובל הנאשם הוא " הפרעה נפשית חמורה" או "ליקוי בקשר השכלי"; השני, כי מתקיימת אחת החלופות - הנאשם לא הבין את אשר הוא עווה או את הפסול המוסרי שטמון במעשהיו, או, לא יכול להימנע מלנהוג כפי שנаг; והשלישי, קיומו של קשר סיבתי בין שני התנאים האמורים (ע"פ 10669/05 מטוטוב נ' היוזץ המשפטיא לממשלה, פסקה 13 לפסק דין של השופט ע' פוגלמן לא פורסם, 7.2.2008) (להלן: עניין מטוטוב)).
[...]

ולבסוף, ולא אחרון בסדר חשיבותו, נזכיר כי סעיף 300א(א) הוא סעיף שככל-Collo מסור לשיקול דעת בית המשפט בהיותו מצוי בשלב הענישה - הן לעצם ההפחיתה בענישה והן למידת ההפחתה (בחטרזה, פסקה 14א והאסמכתאות שם). דהיינו, התקיימות שלושת רכיביו סעיף 300א הם אך

תנאי הכרחי אך לא מספיק להפעלו של הסעיף, ובנוספּ לכך, על בית המשפט לבחון אם כלל נסיבות המקירה ותחושים הצדק הולמים הפחתה בעונש (ראו ע"פ 2457/98 שמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) (4) 298, 289 (2002)). בפסקיקה אנו אף מוצאים התיחסות לסעיף 300א כאלו סוג של "سعد מן הצדק" (ע"פ 3071/01 מאירוב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 20.12.2006))."

באותנו מקרה דחה בית המשפט העליון טענה בדבר הפחתת העונש.

בע"פ 7215/06 **פלונית נ' מדינת ישראל** (23.10.07), מפי כב' הש' (כתוארו דاز) רובינשטיין, הקל בית המשפט העליון בעונשה של נאשנת שביצעה עבירות רצח ונדונה לשמונה-עשרה שנות מאסר, כך שעונשה הועמד על חמיש-עשרה שנות מאסר בפועל.

בע"פ 6385/11 **בניתה נ' מדינת ישראל** (3.12.12), מפי כב' המשנה לנשיא (כתוארה דاز) הש' נאור, הקל בית המשפט העליון בעונשה של נאשנת שביצעה עבירות רצח ונדונה לעשרים שנות מאסר, כך שעונשה הועמד על שמונה-עשרה שנות מאסר בפועל.

בת"פ (מחוזי חיפה) 48/97 **מדינת ישראל נ' אסטנקוביץ** (8.5.02), הועמד עונשו של נאשם שהורשע בעבירות רצח על שבע-עשרה שנות מאסר בפועל.

בתפ"ח (מחוזי ת"א-יפו) 1039/09 **מדינת ישראל נ' טסגשב** (17.6.12), הועמד עונשו של נאשם שהורשע בעבירות רצח על שש-עשרה שנות מאסר בפועל וערעורו לבית המשפט העליון לדחה (ע"פ 5738/12 **טסגשב נ' מדינת ישראל** (10.3.14), מפי כב' הש' דנציגר).

בתפ"ח (מחוזי חיפה) 2053/05 **מדינת ישראל נ' פרעוני** (20.1.08), הועמד עונשו של נאשם שביצע עבירות רצח על עשרים שנות מאסר בפועל (נאשם מס' 2).

בתפ"ח (מחוזי ת"א-יפו) 27379-04-14 **מדינת ישראל נ' קלימנקו** (29.12.15), בהסדר טיעון הועמד עונשו של נאשם שביצע עבירות רצח על עשרים וארבע שנות מאסר בפועל.

בתפ"ח (מחוזי באר שבע) 35162-10-12 **מדינת ישראל נ' אלערגיאן** (31.5.15), הועמד עונשה של נאשנת שביצעה שלוש עבירות רצח על שתים-עשרה שנות מאסר בפועל, נוכח נסיבות יהודיות וחריגות.

עוד נפנה כאמור בע"פ 1855/05 **פרישקין נ' מדינת ישראל** (24.3.08), מפי כב' הש' ד. חסין:

"ביסוד תיקון זה לחוק מונחת "תפיסה חברתית" לפיה אדם הפועל במצבו לחץ המפורטים בסעיף 300א, אף כי עליו לחת את הדיון על המתה אדם שעשה, אין הוא עומד מהבחןת המוסרית בדרגה אחת עם רצח. במצבים אלה מחייבות תחשות הצדק להפחית מארחיותו של האדם למשהו, ולאפשר לבית המשפט לגזור את דינו במידת התואמת את נסיבות עניינו" (הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 41) (אחריות מופחתת), התשנ"ה-1995, עמ' 476; ראו גם ע"פ 4419/95 חדד נ'

מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 752, 762; להלן - עניין חדד). סעיף 300אendum, אם כן, ליתן מענה במקרים חריגים, שלኖכח נסיבותיהם הייחודיות, תחושת הצדק דוחקת להפחית מעונש החובה הקבוע בחוק".

בහינת כל האמור עד כה, נסיבות ביצוע העבירה, הערך שנפגע מביצועה, מידת הפגיעה בערך המוגן ומדיניות הענישה הנהוגה, סבורים אנו כי מתחם העונש ההולם את מעשהו של הנאשם נמצא בתחום שבין שבע-עשרה לשנים ושלוש שנים מאסר בפועל.

8. בסיס הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים מצוין מצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירה, שעל פי חווות דעת מומחי הפאנל סבל ממחלה نفس ומצבו הפסיכוטי כלל מחשבות שווא שאשתו בוגדת בו ונושאת לצד שאין בבטנה. אלו השפיעו באופן ניכר על יכולתו להימנע מעשייה המעשה, אך לא עד כדי חוסר יכולת של הימנע מביצוע העבירה. הסדר הטיעון מבטא אימוץ מסקנות חווות דעתם של מומחי הפאנל, לאחר שחוות דעת אחת קבעה כי הנאשם לא סבל אותה עת ממצב נפשי כאמור ורעותה קבעה את היפך.

אשר להסדרי טיעון, המבחן שנקבע בפסיכה כمفорт בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 577 (2002), מפי כב' הש' (כתוארה דאז) בinish הו, האם העונש המוצע במסגרת הסדר הטיעון חריג באורח משמעותי מטווח הענישה הסביר בגין העבירות המוחסנות לנאים. עת ניכר שעסקין בחירגה ממשית בבית המשפט אינו כפוף להסכמה הצדדים ביחס לעונשים, והוא רשאי למצוא הצדקה לסתות ממנה (ראו: רע"פ 4/04/949 פלוני נ' מדינת ישראל (27.12.04), מפי כב' הש' (כתוארה דאז) בinish; ע"פ 10/10/7657 הייב נ' מדינת ישראל (29.3.12), מפי כב' הש' (כתוארו דאז) ג'ובראן). הסטייה אמורה להיות בעבר עונש אותו היה מקום לגוזר לו היה מוצג בבית המשפט הסדר טיעון סביר.

לאחרונה אף נאמר בגדרי ע"פ 17/2021 מצגר נ' מדינת ישראל (30.4.17), מפי כב' הש' פוגלמן:

"השיקולים שלפיהם יבחן בית המשפט עונש שמוסכם במסגרת הסדר טיעון שמובא לפני הותן בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 577 (1998) (להלן: עניין פלוני המוקדם), במקרה זה אומץ - בהרכבת מושחב - "מבחן האיזון" שלפיו על בית המשפט לבחון אם התקיים האיזון "בין טובת ההנאה הצומחת לנאים מהסדר טיעון לעניין העונש, לבין אינטרס הציבור כפי שהוא בא לידי ביטוי בעונש שבית-המשפט גוזר" [...] נקבע כי נקודת המוצא בבחינת ההסדר היא העונש המוצע בו. במסגרת השיקולים שיש להביא בחשבון בגדירו של מבחן האיזון האמור, יש ליתן משקל מרכזי לעצם קיומו של הסדר הטיעון. זאת, נוכח האינטרס הציבורי אשר כאמור תומך בערכיהם של הסדרי טיעון; ובשל העובדה שהנאם יותר על זכותו לנאל הליך פלילי עד תומו כשהודה במינוות לו במסגרת ההסדר (עניין פלוני המוקדם, בעמ' 607). עוד חלק מלאכת איזון אחרת זו, בית המשפט נדרש לעמוד על טيبة של טובת ההנאה לנאים הנובעת מהסדר הטיעון:

"בית-המשפט אינו יכול לקבוע אם התקיים האיזון הראוי בין אינטרס הציבור לטובת ההנאה שניתנה לנאשם ללא שיבחן מה היה העונש הראוי לנאשם אל מול הסדר הטיעון, ומה מידת ההקללה שניתנה לו עקב הסדר הטיעון" (שם, עמ' 609). הינו, נקבע כי על בית המשפט לבחון את העונש שמוסכם בהסדר הטיעון למול העונש שהוא נגזר על הנאשם אל מולו הסדר. לצורך כך, נדרש בית המשפט לשקל את מידת יתוורו של הנאשם נוכח סיכוי הרשות הלאורירים אל מולו הסדר, וזאת בהתחשב - בין השאר - בנסיבות הראויות הצפויות לתביעה אם תידרש לניהל את ההליך במלואו (שם; ראו גם עניין פלונית, פסקה 44)".

על יסוד כל האמור נראה שהסדר הטיעון שהוצע הוא סביר בנסיבות העניין ויש מקום לכבדו.

.9. נוכח הנסיבות החמורות האופפות את האירוע, לרבות מידת האשם שדבקה בנאשם והרקע למשוער בכללותם, ולאחר שלקחנו בחשבון את כל נסיבותו האישיות של הנאשם, לרבות מצבו הנפשי, כפי שבאו לידי ביטוי בחווות הדעת ובטען הסגנון, אשר פורטו לעיל, אנו סבורים כי יש לאמצץ ענישה הקרויה לרף העליון של הסדר הטיעון.

בהקשר זה יש להוסיף, כי אין מדובר בנאשם שזה לו מפגשו הראשון עם רשות האכיפה והשיפטה. הנאשם נתן את הדין לפני זמן לא רב בגין תקופת רعيתו השנייה והוטל עליו, בנוסף למאסר בפועל, גם מאסר על תנאי לתקופה קצרה, אשר על פי הסכמת הצדדים הוא בר הפעלה בגין האירוע מושא ההליך הנוכחי. באותו אירוע סיירבה האישה לפתח את דלת הבית ולכנן הנאשם היכה בחולון ושברו. הנאשם נכנס לבית מעוד לחולון וחיפש את האישה אשר הסתרה מפני בחדר השינה ונעלה את דלת החדר. הנאשם בעט בדלת ושברה. בהמשך הכה את האישה באמצעות מוט ברזל וגרם לה לשריטות. זאת לאחר שחדושים עוברו לכך איים הנאשם על האישה כי אם תעצבן אותו "ישחת אותה".

לא ניתן לציין כי הנאשם לא הביע חרטה של ממש בגין מעשי האכזריים ותוצאותיהם הטרגיות.

הנה כי כן, לאמן הנמנע כי ללא קשר למצבו הנפשי فعل הנאשם באופן אלים כלפי נשוטיו. בכך אנו מוצאים נסיבה לחומרה, המצדיקה החמורה עם מי שנוקט אלימות בכלל ובפרט כלפי בנות הזוג.

סוף דבר

ኖוכח כל האמור, אנו מטילים על הנאשם עונשים כבדים:

א. מאסר בפועל למשך תשע-עשרה שנים, בנייני ימי מעצרו, החל מיום 23.8.16.

המאסר המותנה בן שלושה חודשים חודשיים שהוטל על הנאשם בת"פ (שלום עכו) 15-04-2008 מדינת ישראל נ' עמוד 14

יאסין (6.7.15), יופעל בחופף למאסר שהוטל עליו בתיק זה.

ב. 24 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירות אלימות שהוא פשע.

12 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירות אלימות שהוא עונן, למעט עבירת 'תגרה', או עבירת 'איומים' לפי סעיף 191 או 192 לחוק העונשין.

6 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת 'איומים' לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ג. הנאשם יפצה כל אחד משני הילדים שלו ושל המנוחה בסכום של 80,000 ₪, אשר ישולמו ב-20 תשלומיים חודשיים שוויים ורכופים החל מיום 1.3.18 ובכל אחד לחודש לאחריו. הסכומים יופקדו בקופה בית המשפט ויועברו לקופה חסכון שתפתח ע"ש כל אחד מן הילדים, אותה ינהל בנאמנות עבור הילדים אפוטרופוס לדין אשר ימונה לילדים על ידי בית משפט לענייני משפחה. כל אחד מהילדים יוכל לקבל את הכספיים שנצברו בקופה בהגיעו לגיל 18 שנים.

הנאשם או מי מטעמו אינו רשאי לפנות אל הילדים בנושא הפיצוי, וכייתור על הפיצוי מטעם לא יפטור אותו מהתשלומו.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ו' שבט תשע"ח, 22 נובמבר 2018, במעמד הנוכחים.

ערן קוטון, שופט

אבי לוי, שופט

דיאנה סלע, שופטת